

ÖRVÉNY

Vakon köröző sólyom
a fények földjén
vízjel papírhajókon
partra vont örvény

a szerelem nomád
poklok nadírja
a bűnök lajstromát
mégis radírral írja

betevő fény ha éj hasad
csend ha a világ harsog
vakon köröző ég alatt
örvényben forgó partok

Papp Dénes

KILENC SZÁZ NEGYVENNÉG

Ötéves vagyok, tanyán élünk. Egyetlen szomszédunk kakaskukorékolásnyira lakik, tölgyfa szekrényükben kuporgok éppen. Anyám állapotos, idegen katonáknak segít otthonunkban odaát, utolsó levágott malacunk még meleg belét mossa. A húgom arcába lőpor robbant, egy orosz orvos mindennap lenyúzza bőrét, ha túléli, valamelyest emberi kinézete lesz. Engem átküldtek ide, de már elfeledtem, hogy miért, egy kis résen bámulok kifelé, pislogni is képtelen vagyok. Néhány egyenruhás ismeretlen nyelven kiabál, nénémet ököllet verik, letépi ruháját, őt az asztalra taszítják, hajánál fogva többször odaütik, aztán sorban egymás után szorosan mögé állnak, csípőjükkel lökdösisik, miközben fejét lassan felém fordítja, az orra és a szája véres, üres tekintetével egyenesen a szemembe néz, ahol születésem óta ott tombol a háború.